

Απόφαση 3^{ης} συνδιάσκεψης κ.ο. ΑΝΑΣΥΝΤΑΞΗ

Οι οικονομικές εξελίξεις συνεχίζουν να καθορίζονται από την οικονομική κρίση υπερπαραγωγής/υπερσυσσώρευσης, η οποία βρίσκεται σε έξαρση σε χώρες όπως η Ελλάδα. Ο οικονομικός κύκλος στις πιο αναπτυγμένες χώρες φαίνεται να έχει εισέλθει στη φάση της στασιμότητας και της αργής, διστακτικής ανόδου, χωρίς αυτό να αποκλείει μίαν επανάκαμψη της κρίσης σε αυτές τις χώρες.

Το κεφαλαιοκρατικό σύστημα στη σημερινή οικονομική συγκυρία δεν μπορεί πια ν' αναπαραχθεί, να λειτουργήσει οικονομικά, ν' ανακάμψει παραγωγικά και ν' αναμορφωθεί πολιτικά χωρίς την αύξηση του δημόσιου χρέους. Η ακύρωση των ιστορικών κατακτήσεων της εργατικής τάξης που επιχειρείται με στόχο την απρόσκοπτη εξυπηρέτηση του δημόσιου χρέους και επιβάλλεται με την απειλή της χρεοκοπίας, (η φορομπηχτική αφαίμαξη των εργαζομένων, η έμπρακτη κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων, η μείωση των μισθών και των συντάξεων, η απελευθέρωση των απολύσεων, η παράταση του εργασιακού βίου) συμπιέζουν ακόμα και αναδρομικά την τιμή της εργατικής δύναμης, δημιουργούν συνθήκες ανάκαμψης του μέσου ποσοστού κέρδους κι εντείνουν το βαθμό εκμετάλλευσης της εργατικής δύναμης. Κατά συνέπεια, ο αγώνας για τη μονομερή διαγραφή του χρέους, αν τελικά στεφθεί μ' επιτυχία, αποτελεί όχι μόνο αναγκαία προϋπόθεση για την ικανοποίηση των εργατικών αιτημάτων, αλλά και μπορεί να καταφέρει ένα θανάσιμο πλήγμα στο χρηματιστικό κεφάλαιο και στο κεφαλαιοκρατικό σύστημα.

Το μείγμα οικονομικής πολιτικής που εφαρμόζεται στην Ελλάδα βραχυπρόθεσμα οδηγεί σε μία επιδείνωση των κρισιακών φαινομένων, στη συρρίκνωση του ΑΕΠ ίσως και πάνω από 4% για το 2010, και στη μετατροπή της κρίσης, της μαζικής ανεργίας, της συμπίεσης των εργατικών μισθών σε χρόνιο φαινόμενο.

Η πολιτική που ακολουθεί η αστική τάξη σε αυτήν τη φάση, πέραν της όξυνσης της βασικής αντίθεσης και των νέων αντιθέσεων που δημιουργεί μεταξύ αστικής και μικροαστικής τάξης, διαρρηγνύει παραδοσιακές συμμαχίες της τόσο με μεσαία στρώματα (αγρότες), όσο και με τμήματα της εργατικής τάξης (π.χ. δημόσιοι υπάλληλοι). Σαν συνέπεια επιτείνεται η φθορά των αστικών κομμάτων και ενισχύεται η ρευστότητα στο πολιτικό σκηνικό.

Σε ότι αφορά στην Αριστερά, διαπιστώνουμε ότι σχεδόν το σύνολο των οργανώσεων και των κομμάτων της έθεσαν στο κέντρο της προσοχής τους το ζήτημα του δημόσιου χρέους και διατύπωσαν θέσεις σε σχέση με αυτό. Έτσι, πολιτικές οργανώσεις που παρά την διακηρυκτική επαναστατική τους αναφορά δεν ξέφευγαν από τα όρια του ρεφορμισμού, του κινηματισμού και του μικροαστικού αντικαπιταλισμού, δυνάμεις με επαναστατική διακηρυκτική αναφορά που είχαν επιλέξει την οργανωτική μετωπική συμμαχία και τον

πολιτικό επικαθορισμό από το ρεφορμισμό, ακόμα και δυνάμεις συγκροτημένες καθαρά σε ρεφορμιστική βάση αναγκάζονται κάτω από την πίεση της κατάστασης να μετακινηθούν πολιτικά και να υιοθετήσουν στόχους που αμφισβητούν την καπιταλιστική ιδιοκτησία και δεν μπορούν να υλοποιηθούν ολοκληρωμένα παρά μόνο από τη δικτατορία του προλεταριάτου. Η συζήτηση και ο προβληματισμός στην Αριστερά αποτυπώθηκε και στις διάφορες πρωτοβουλίες που εκδηλώθηκαν το τελευταίο διάστημα (αριστεροί οικονομολόγοι, Πρωτοβουλία για το διάλογο και την κοινή δράση της Αριστεράς), τις οποίες πρέπει να αντιμετωπίσουμε σαν συμπτώματα της σημερινής κατάστασης.

Αυτές οι εξελίξεις διαμορφώνουν καινούργια δεδομένα και δημιουργούν ένα νέο πεδίο πάνω στο οποίο καλούμαστε να αναπτύξουμε την τακτική μας, η οποία πρέπει πάντα να στοχεύει στην ενίσχυση του επαναστατικού στρατοπέδου είτε με την απόσπαση πρωτοπόρων αγωνιστών είτε και με την προσχώρηση σε αυτό ολόκληρων ομάδων ή οργανώσεων.

Λαμβάνοντας υπ' όψη τις εξελίξεις αυτές διατυπώνουμε την πολιτική μας πρόταση. Απευθυνόμαστε σε όλες τις δυνάμεις που κινούνται στην κατεύθυνση αμφισβήτησης του δικαιώματος των καπιταλιστών – δανειστών να πάρουν πίσω τα κεφάλαια τους και προτείνουμε τη διαμόρφωση μετώπου στη βάση συγκεκριμένων στόχων με κεντρικό την αντιμετώπιση του ζητήματος του χρέους. Διακηρύττουμε ανοιχτά ότι η λύση του ζητήματος αυτού, η εκπλήρωση του στόχου που υπηρετεί τα εργατικά συμφέροντα – η διαγραφή και ότι αυτό συνεπάγεται - δεν μπορεί να ολοκληρωθεί παρά μόνο με επανάσταση. Συνεργαζόμαστε ωστόσο, με δυνάμεις που έχουν κοινοβουλευτικές αυταπάτες ή ρεφορμιστικές καταβολές πάνω σε αυτό το μίνιμουμ πρόγραμμα, εκτιμώντας ότι το πρόγραμμα αυτό μπορεί να απαντήσει στις ανάγκες της εργατικής τάξης και να κερδίσει πλατιές μάζες. Ταυτόχρονα διεκδικούμε τον προσανατολισμό του πολιτικού μετώπου σε επαναστατική κατεύθυνση.

Η δυνατότητα για συγκρότηση ενός τέτοιου πολιτικού μετώπου και για την προώθηση της πολιτικής μας πρότασης υπάρχει σήμερα με βάση τις σημερινές συνθήκες. Γνωρίζουμε όμως ότι ειδικά σε περιόδους κρίσης, οι εξελίξεις επιταχύνονται και η κατάσταση αλλάζει απότομα. Οι δυνατότητες συμμαχιών και μετωπικής συνεργασίας θα τροποποιηθούν σημαντικά στην – πιθανή - περίπτωση κοινωνικής αναταραχής (π.χ. με ένα τυφλό ξέσπασμα τύπου Δεκεμβρη 2008 ή με έναν δυναμικό παρατεταμένο εργατικό αγώνα που μπορεί να γίνει σημείο αναφοράς). Ακόμα μεγαλύτερες δυσκολίες θα αντιμετωπίσουμε σε περίπτωση πολεμικής έντασης, όταν και ένα μεγάλο τμήμα των δυνάμεων στις οποίες σήμερα απευθυνόμαστε θα στοιχηθεί πίσω από την αστική τάξη με λογικές «υπεράσπισης της πατρίδας».

Στις σημερινές συνθήκες ωστόσο, η τακτική μας αναπτύσσεται με βάση το μεταβατικό πρόγραμμα που προτείνουμε:

- Ανατροπή του αντεργατικού προγράμματος Σταθερότητας
- Μονομερής διαγραφή του χρέους
- Έξοδος από την ΟΝΕ την Ευρωπαϊκή Ένωση και το ΝΑΤΟ
- Κρατικοποίηση τραπεζών, μεγάλων επιχειρήσεων, οργανισμών κοινής ωφέλειας χωρίς αποζημίωση και με εργατικό έλεγχο
- Κρατικοποίηση των επιχειρήσεων που κλείνουν ή πτωχεύουν με δήμευση των περιουσιών των ιδιοκτητών τους
- Διαγραφή των χρεών των εργατικών οικογενειών και των φτωχών αγροτών, ρύθμιση των χρεών των εργαζόμενων μικροαστών
- Χωρισμός κράτους – εκκλησίας. Δήμευση της εκκλησιαστικής περιουσίας
- Απαγόρευση των απολύσεων - Αυξήσεις στους μισθούς - Μείωση του χρόνου εργασίας - Δουλειά για όλους

Βασική μας κατεύθυνση και ουσιαστικός όρος για τη διαμόρφωση και την αποτελεσματικότητα μιας πολιτικής δραστηριότητας με βάση αυτό το πρόγραμμα είναι η πλατιά προπαγάνδη στην εργατική τάξη και τα άλλα εργαζόμενα στρώματα, η προσπάθεια να γίνει αποδεκτό (έστω πλευρές του) από τις πλατιές οργανώσεις της τάξης και αντικείμενο ανάπτυξης αγώνων.

Στα πλαίσια αυτής της προσπάθειας θα πρέπει να εξηγήσουμε στις μάζες ότι η πλήρης και συμφέρουσα στους εργαζόμενους υλοποίηση του μεταβατικού προγράμματος πηγαίνει χέρι χέρι με την πολιτειακή αναδιάρθρωση της χώρας, με την αλλαγή του συντάγματος και την ανασυγκρότηση του πολιτικού σώματος και των πολιτειακών θεσμών με βάση τις πολιτειακές αρχές της εργατικής δημοκρατίας. Ακόμα και οι αστικού τύπου αλλαγές, όπως ο χωρισμός της Εκκλησίας από το κράτος, απαιτούν αναθεώρηση του ισχύοντος συντάγματος. Πιο ριζοσπαστικές αλλαγές, όπως η χωρίς αποζημίωση κρατικοποίηση των τραπεζών και των μεγάλων επιχειρήσεων, η δήμευση της εκκλησιαστικής περιουσίας, πρέπει να επισφραγιστούν με αντίστοιχες συνταγματικές αλλαγές. Κρατική αποζημίωση μπορεί να προβλέπεται μόνο για περιουσία που αποκτήθηκε με την εργασία του ιδιοκτήτη της ή των μελών της οικογένειάς του και χωρίς την εκμετάλλευση της εργατικής δύναμης άλλων. Η προκλητική επίσης πολιτική λιτότητας που εγκρίνει το κοινοβούλιο και που έρχεται σε αντίθεση με τις παχυλές και ηγεμονικές αμοιβές των βουλευτών, των υπουργών, του προέδρου της δημοκρατίας και των πολιτικών στελεχών του κρατικού μηχανισμού, ο αριβισμός και η θεσιθηρία που τους διακρίνει, μας δίνει την ευκαιρία να προβάλλουμε την προλεταριακή αρχή της αμοιβής όλων αυτών με το μέσο εργατοϋπαλληλικό μισθό, να απαιτήσουμε την κατάργηση της επιχορήγησης των κομμάτων κλπ. Η αθέτηση από το ΠΑΣΟΚ των προεκλογικών του εξαγγελιών και η υιοθέτηση του αντεργατικού προγράμματος σταθερότητας

μας διευκολύνουν να προβάλλουμε την αναγκαιότητα των αρχών της δεσμευτικής εντολής και της ανακλητότητας των μελών της εθνικής αντιπροσωπίας. Τα ίδια φαινόμενα επίσης, σε συνδυασμό με την υποβάθμιση του κοινοβουλίου και το σφετερισμό της νομοθετικής εξουσίας από τα όργανα της εκτελεστικής εξουσίας (υπουργούς, πρόεδρο της δημοκρατίας, διοίκηση), αναδεικνύουν την ανάγκη αναβάθμισης της εθνικής αντιπροσωπίας σε κυβερνώσα βουλή που ασκεί τόσο την νομοθετική εξουσία μόνη της όσο και την εκτελεστική εξουσία με υπουργούς –επιτρόπους που τους ορίζει η ίδια. Αναδεικνύουν επίσης και την ανάγκη ύπαρξης μηχανισμών πρόληψης της αντιλαϊκής νομοθεσίας και μας επιτρέπουν να προπαγανδίσουμε την ανασύνθεση του πολιτικού σώματος με βάση την αρχή της εργασίας (παραγωγική αρχή), την ανύψωση των πρωτοβάθμιων παραγωγικών συνελεύσεων σε διαρκείς συνελεύσεις-πηγές κάθε εξουσίας, που στις συνεδριάσεις τους θα έχουν το δικαίωμα της συζήτησης, της κατ' αρχήν πρότασης, έγκρισης ή απόρριψης οποιουδήποτε νομοσχεδίου, που θα ελέγχουν την τήρηση της δεσμευτικής εντολής και θα θέτουν σε λειτουργία το μηχανισμό ανάκλησης και συμπλήρωσης με νέα εκλογή των μελών της εθνικής αντιπροσωπίας τα οποία θα παραβιάζουν τη δεσμευτική εντολή. Το κόστος συντήρησης του μισθοφορικού στρατού και η πλήρης απόσπασή του από το λαό πρέπει να είναι επιχειρήματα για την κατάργησή του και την αντικατάστασή του από έναν εθνικό στρατό που, με εξαίρεση το εκδημοκρατισμένο τεχνικά αναγκαίο μόνιμο τμήμα του, θα ταυτίζεται με τον ένοπλο λαό και θα βρίσκεται υπό τον πολιτικό έλεγχο των νέων διοικητικών μονάδων που θα δημιουργηθούν με βάση την αρχή της εργασίας. Τέλος, στις ωμότητες των ΜΑΤ και των άλλων κατασταλτικών μηχανισμών θα πρέπει να απαντάμε με το αίτημα της διάλυσής τους και με την απαίτηση οι άντρες και οι αξιωματικοί των δυνάμεων ασφαλείας να είναι υπεύθυνοι, αιρετοί και ανακλητοί από τις συνελεύσεις και τα συμβούλια που κάνουν χρήση των υπηρεσιών τους, και να πληρώνονται όπως όλοι οι μισθωτοί. Το ίδιο αίτημα θα πρέπει να διατυπώνεται και για τους διοικητικούς υπαλλήλους, καθώς και για τους δικαστικούς με κάθε ευκαιρία δημοσιοποίησης περιπτώσεων διαφθοράς και αντεργατικών αποφάσεων τους.

Η κυβέρνηση που θα προσπαθήσει να υλοποιήσει αυτό το πρόγραμμα μπορεί να είναι μόνο κυβέρνηση της εργατικής τάξης και των εργαζόμενων μικροαστών που υπό το φάσμα της επικείμενης προλεταριοποίησής τους «δεν υπερασπίζονται τα σημερινά, αλλά τα μελλοντικά τους συμφέροντα, εγκαταλείπουν τη δική τους άποψη για να πάνε με την άποψη του προλεταριάτου.» (Κομμουνιστικό Μανιφέστο).

Για την ανάδειξη μιας τέτοιας κυβέρνησης απαιτείται η συνεργασία όλων των πολιτικών κομμάτων και οργανώσεων που έχουν αναφορά στην εργατική τάξη και η διεκδίκηση της διακυβέρνησης της χώρας μ' ένα κοινό πρόγραμμα. Η προπαγάνδη αυτού του κοινού προγράμματος στην εργατική τάξη και τους άλλους εργαζόμενους και η προσπάθεια στήριξής του από το συνδικαλιστικό

κίνημα της εργατικής τάξης πρέπει να συνοδεύεται από την τεκμηριωμένη ανοιχτή κριτική των ανεπαρκειών του και από την προβολή της αναγκαιότητας ολοκλήρωσής του από ένα συνολικό επαναστατικό μεταβατικό πρόγραμμα. Από την άποψη αυτή, τόσο η προσπάθεια συγκρότησης ενός ενιαίου πολιτικού μετώπου της εργατικής τάξης όσο και η προβολή του προγράμματος αυτού του μετώπου θα είναι διαδικασίες ανοιχτής και σφοδρής ιδεολογικής διαπάλης στα πλαίσια της συνεργασίας- με απώτερο στόχο την αφαίρεση της ιδεολογικοπολιτικής ηγεμονίας από τους ρεφορμιστές και την επαναστατικοποίηση του εργατικού μετώπου. Σύμφωνα με τις σχετικές θέσεις της οργάνωσης: «Ανάμεσα στην αστική εξουσία και στην εργατική δεν υπάρχουν ενδιάμεσες μεταβατικές βαθμίδες, δεν υπάρχουν ενδιάμεσες εξουσίες και μακροχρόνιες περίοδοι μετάβασης από τη μία εξουσία στην άλλη, όπου μπορούν να εφαρμοστούν κάποια ενδιάμεσα προγράμματα. Η κατάσταση δυαδικής εξουσίας που μπορεί να προκύψει κατά τη διάρκεια της επανάστασης θα είναι βραχύβια. Το ίδιο βραχύβια θα είναι και οποιαδήποτε ενδιάμεση κυβέρνηση που, χωρίς να είναι αναγκαίο, είναι πιθανό να προκύψει κατά τη διάρκεια της επανάστασης. Η ενδιάμεση αυτή κυβέρνηση, αν υπάρξει, είτε θα μετατραπεί γρήγορα σε κυβέρνηση της δικτατορίας του προλεταριάτου ή θα ανατραπεί και η αστική κυριαρχία θα επανεγκατασταθεί.

Ανάμεσα στο κράτος, όργανο της τάξης των καπιταλιστών, και στο κράτος, όργανο της κυριαρχίας του προλεταριάτου, βρίσκεται η πρώτη πράξη της επανάστασης, που συνίσταται στην ανατροπή της αστικής τάξης και στο τσάκισμα της κρατικής μηχανής της. Η επανάσταση ή θα νικήσει ως δικτατορία του προλεταριάτου ή δεν θα πρόκειται για επανάσταση αλλά για μεταρρύθμιση στο πλαίσιο του συστήματος. **Ανατροπή της αστικής τάξης, τσάκισμα του αστικού κράτους, εγκαθίδρυση της δικτατορίας του προλεταριάτου. Όλα αυτά είναι η νίκη της σοσιαλιστικής επανάστασης στην πρώτη της πράξη»**

Η επιδιωκόμενη εργατική κυβέρνηση μέσα στις τρέχουσες συνθήκες μιας σχετικής κοινοβουλευτικής ομαλότητας, δε θα είναι ένα βήμα προς την επανάσταση αλλά το πρώτο βήμα της επανάστασης. Θα είναι ή η θεσμική έναρξη της επανάστασης από τις ηγεμονικές επαναστατικές πολιτικές δυνάμεις ή η θεσμική ήττα της επανάστασης και των επαναστατικών πολιτικών δυνάμεων από τις ρεφορμιστικές δυνάμεις και τη φίλιά τους αστική τάξη, οπότε θα πρέπει να ανατραπεί. Τα συνθήματα όμως του ενιαίου πολιτικού εργατικού μετώπου και της εργατικής κυβέρνησης, στο βαθμό που συσπειρώνουν την εργατική τάξη και τους εργαζόμενους μικροαστούς και στο βαθμό που με τη δουλειά των επαναστατικών εργατικών δυνάμεων διασκορπίζουν τις ρεφορμιστικές αυταπάτες της εργατικής τάξης, μπορούν να εκμαιεύσουν το σχηματισμό μιας επαναστατικής εργατικής κυβέρνησης η οποία θ' αποτελέσει αφετηρία της προλεταριακής επανάστασης, «μια σημαντική αφετηρία για την κατάκτηση της δικτατορίας του προλεταριάτου», όπως επισημαίνει και η σχετική απόφαση του 4^{ου} συνεδρίου της 3^{ης} Διεθνούς.

Για να τελεσφορήσουν όλα αυτά, σύμφωνα με την απόφαση του 4^{ου} συνεδρίου της 3^{ης} Διεθνούς, απαιτείται η δημιουργία κομμουνιστικών πυρήνων στις οικονομικές μονάδες, οι οποίοι εκτός από τη συγκρότηση του ενιαίου μετώπου της εργατικής τάξης σε κοινωνικό/συνδικαλιστικό επίπεδο θα πρέπει να προωθήσουν τη δημιουργία εργατικών συμβουλίων και την ανάδειξη των πρωτοβάθμιων συνελεύσεων όλων των εργατοϋπαλλήλων κάθε οικονομικής μονάδας σε πηγή κάθε εξουσίας με δικαίωμα εκπόνησης πολιτικών δεσμευτικών εντολών προς τους αντιπροσώπους της, με δικαίωμα ανάληψης αρνησικυρίας των νομοθετικών προτάσεων της εθνικής αντιπροσωπείας, αρνησικυρία δεσμευτική για την εθνική αντιπροσωπεία από ένα ποσοστό και πέρα (π.χ. με βάση την ιστορική εμπειρία της γαλλικής επανάστασης αν το 10 % των πρωτοβάθμιων συνελεύσεων απορρίψει ένα νομοσχέδιο, η εθνική αντιπροσωπεία δεσμεύεται για τη διεξαγωγή δημοψηφίσματος). Η συγκρότηση αυτών των πολιτικών οργάνων, συμβουλίων αυτοοργάνωσης της τάξης, που θα υιοθετήσουν και θα παλέψουν αυτό το πρόγραμμα, η μετατροπή τους τελικά σε επαναστατική εργατική σοβιετική κυβέρνηση που θα εφαρμόσει αυτό το πρόγραμμα είναι η μοναδική προοπτική που εξασφαλίζει πραγματικά την εφαρμογή του.

Γι' αυτό και προβάλλουμε το σύνθημα της ανάδειξης μιας τέτοιας εργατικής κυβέρνησης και γι' αυτό επιμένουμε στην προπαγάνδη της ιδέας ότι η εφαρμογή του μεταβατικού προγράμματος αυτής της κυβέρνησης στην πράξη δε διαχωρίζεται από την αναγκαιότητα της πολιτειακής αναδιάρθρωσης της χώρας με βάση τις πολιτειακές αρχές της εργατικής τάξης (με την κλασική ορολογία, η εφαρμογή του συγκεκριμένου μεταβατικού προγράμματος της εργατικής κυβέρνησης στην πράξη δε διαχωρίζεται από την αναγκαιότητα συντριβής της αστικής κρατικής μηχανής και αντικατάστασής της από την κρατική μηχανή της εργατικής τάξης, δε διαχωρίζεται δηλ. από την αναγκαιότητα πραγματοποίησης της πολιτικής προλεταριακής/ σοσιαλιστικής επανάστασης). Και γι' αυτό επίσης επιμένουμε ότι οι κομμουνιστές πρέπει να πασχίσουν να έχουν το πάνω χέρι σε αυτή την εργατική κυβέρνηση!

Από την σκοπιά των κομμουνιστών πρέπει να είναι ξεκάθαρο ότι τα πολιτικά μέτωπα, που προτείνονται από την ελληνική Αριστερά, έχουν σε τελευταία ανάλυση ως κοινό παρανομαστή ότι ξεστρατίζουν την πάλη των συνειδητών εργατών από τον στρατηγικό της στόχο, που δεν είναι άλλος από την ανατροπή του καπιταλισμού και την εγκαθίδρυση της εργατικής εξουσίας, της δικτατορίας του προλεταριάτου (βλ. Κ. Μπατίκας, Το Ενιαίο Μέτωπο και η πρακτική της Ελληνικής Αριστεράς, Αριστερή Ανασύνταξη, 2006, τ.29). Η μοναδική τακτική που μπορεί να συνενώσει την πλειοψηφία της εργατικής τάξης και των άλλων εργαζομένων στον επαναστατικό αγώνα και τη νικηφόρα εξέλιξή του είναι η τακτική του Ενιαίου Μετώπου.

Η τακτική του Ενιαίου Μετώπου πρέπει να διαπερνά την δράση των κομμουνιστών σε όλα τα επίπεδά της και σε κάθε μορφή της, αφού είναι η

τακτική που συνενώνει την πλειοψηφία της εργατικής τάξης και τους συμμάχους της στην προοπτική της επαναστατικής ανατροπής του καπιταλισμού, της δικτατορίας του προλεταριάτου και της οικοδόμησης του σοσιαλισμού. Αυτός ο στόχος είναι άμεσος εφόσον η σοσιαλιστική επανάσταση είναι απολύτως επίκαιρη και καμία άλλη κοινωνική μεταβολή δεν παρεμβάλλεται από το σημερινό καπιταλισμό μέχρι την οικοδόμηση του σοσιαλισμού. Συνεπώς κάθε άμεσο, καθημερινό μικρό ή μεγάλο πρόβλημα που αντιμετωπίζουν η εργατική τάξη, οι υπόλοιποι εργαζόμενοι και η νεολαία μπορεί να οδηγήσει στην πάλη ενάντια στον καπιταλισμό. Αρκεί στην πάλη για κάθε πρόβλημα να επιτυγχάνεται η ενότητα της εργατικής τάξης και η συμμαχία με μικροαστικά στρώματα ενάντια στο κράτος της αστικής τάξης. Ο ρόλος των κομμουνιστών δεν είναι άλλος από την κοινή πάλη με τους υπόλοιπους εργάτες, μέσα στην οποία δείχνουν το δρόμο για αυτήν την ενότητα και αυτήν την προοπτική της πάλης, δηλαδή την επαναστατική διέξοδο, συμβάλλοντας με αυτόν τον τρόπο στην προετοιμασία της επανάστασης. Συνεπώς η τακτική του Ενιαίου Μετώπου δεν αναβάλλεται, δεν παραπέμπεται στο μέλλον, όταν π.χ. θα υπάρχει κομμουνιστικό κόμμα ή θα έχουμε περισσότερες δυνάμεις, είναι τακτική του κάθε κομμουνιστή σήμερα, με όποιες δυνάμεις, όπου και αν βρίσκεται και σε όποιες συνθήκες και αν δρα.

Όσον αφορά την κ.ο. Ανασύνταξη, η προώθηση της τακτικής του Ενιαίου Μετώπου διαπνέει την δράση μας σε δύο επίπεδα:

- A) στο επίπεδο της άμεσης παρέμβασής μας στους χώρους δουλειάς και στις συνδικαλιστικές οργανώσεις, με ειδική μορφή την τακτική του συντονισμού των συνδικαλιστικών οργανώσεων
- B) στο επίπεδο κοινής δράσης με άλλες Αριστερές οργανώσεις και της ανάπτυξης πολιτικών συνεργασιών και συμμαχιών

Παράλληλα ωστόσο, με δεδομένο το έλλειμμα επαναστατικού κόμματος της εργατικής τάξης, η πολιτική της Ενότητας των Κομμουνιστών είναι η άλλη πλευρά της προετοιμασίας της εργατικής τάξης για την επανάσταση και γι' αυτό απολύτως απαραίτητο συστατικό της τακτικής του Ενιαίου Μετώπου στις παρούσες συνθήκες. Γνωρίζουμε ότι μόνο ένα κομμουνιστικό κόμμα μπορεί να υλοποιήσει αποτελεσματικά και μέχρι τέλους αυτήν την τακτική και να καθοδηγήσει την προλεταριακή επανάσταση και γι' αυτό, παράλληλα με τη δράση μας στο υπάρχον κίνημα, πρέπει να αναπτύσσουμε δράση που στοχεύει στη διαμόρφωση προϋποθέσεων για την συγκρότηση κομμουνιστικού κόμματος.

Οι κομμουνιστές, γνωρίζοντας ότι δεν ζυμώνουν πλέον απλώς μέσα στην πάλη μεταβατικά αιτήματα, όπως θα έκαναν σε προ της κρίσης εποχές, αλλά προτείνουν ένα ολοκληρωμένο πρόγραμμα πάλης στην εργατική τάξη και τους συμμάχους της, πρέπει όχι μόνο συνδικαλιστικά αλλά και πολιτικά να εκφράσουν και να επιδιώξουν τη διέξοδο που προτείνουν. Πρέπει γι' αυτό και

στις πολιτικές τους συνεργασίες να προβάλουν τα βασικά αυτά αιτήματα και τα άμεσα οικονομικά αιτήματα των εργατών και άλλων εργαζόμενων ως το μίνιμουμ πρόγραμμα, πάνω στο οποίο θα κάνουν πολιτική συμμαχία με όποιες πολιτικές δυνάμεις τα υιοθετούν. Το πρόγραμμα αυτό δεν μπορεί να έχει το χαρακτήρα επιδιώξεων για το απώτερο μέλλον, όπως έχει συνηθίσει η Αριστερά να καταγράφει σε προγραμματικά κείμενα, έχοντας κατά νου ότι δεν θα κληθεί άμεσα να τα υλοποιήσει, αλλά το χαρακτήρα προγράμματος εξουσίας. Που πάει να πει ότι το πολιτικό μέτωπο ή συμμαχία που υιοθετεί ένα τέτοιο πρόγραμμα, προτίθεται είτε να το υλοποιήσει ως κυβέρνηση – και αυτό το νόημα έχει ο στόχος της «εργατικής κυβέρνησης» - είτε να το θέσει ως σύνολο όρων προκειμένου να στηρίξει μια αστική κυβέρνηση, σε περίπτωση, για παράδειγμα, που προκύψει τέτοιο ζήτημα λόγω έλλειψης κοινοβουλευτικής αυτοδυναμίας, ώστε με αυτόν τον πολιτικό ελιγμό να αποκαλύψει τον ταξικό χαρακτήρα της όποιας κυβέρνησης προκύψει στα μάτια των εργαζομένων.

Πρέπει συνεπώς να προτείνουμε ένα τέτοιο πρόγραμμα πάλης στην αγωνιζόμενη εργατική τάξη και να επιχειρήσουμε την πλατύτερη δυνατή συμμαχία πολιτικών δυνάμεων που θα παλέψει για την υλοποίησή του. Γνωρίζουμε ότι σε αυτό το μέτωπο θα συνεβρεθούμε με εργάτες όλων των πολιτικών αποχρώσεων και ότι η επιδιωκόμενη πολιτική συμμαχία σ' αυτή τη βάση μπορεί να γίνει μεταξύ κομμουνιστών, άλλων αριστερών ακόμη και σοσιαλδημοκρατικών δυνάμεων, αποκλείοντας όλα τα πολιτικά στελέχη που συμμετείχαν σε αστικές κυβερνήσεις ή κατείχαν θέσεις κυβερνητικής ευθύνης. Γιατί στο πρόγραμμα αυτό, στο οποίο εμείς αναγνωρίζουμε τη μεταβατικότητα του, την ανάγκη να υπάρξει συνολική ανατροπή του καπιταλισμού για να υλοποιηθεί καθ' ολοκληρίαν, άλλοι θα αναζητήσουν μόνο την άμεση υπεράσπιση συμφερόντων μικροαστικών στρωμάτων και άλλοι τη σωτηρία τελικά της αστικής δημοκρατίας. Ακόμα και αν δεν υπάρξει φανερή σοσιαλδημοκρατική τάση στην πολιτική συμμαχία που θα υποστηρίξει μία τέτοια εργατική κυβέρνηση, θα υπάρξουν σίγουρα μικροαστικές τάσεις που θα αντιμάχονται την εργατική δημοκρατία μέσα στο ίδιο το κίνημα.

Για τους κομμουνιστές είναι ξεκάθαρο ότι μια εργατική κυβέρνηση με αυτό το πρόγραμμα μπορεί να νοηθεί μόνο ως η αφητηρία της επανάστασης και ότι όλα κρίνονται από τη δυνατότητα του κινήματος που την επέβαλε να τη χρησιμοποιήσει ως μοχλό και να συνεχίσει τον αγώνα μέχρι την οριστική εγκαθίδρυση της δικτατορίας του προλεταριάτου. Ωστόσο, δεν μπορούμε να προαπαιτήσουμε ούτε από το σύνολο των αγωνιζόμενων εργατών ούτε από τις πολιτικές δυνάμεις που θα συμμαχήσουν με τους κομμουνιστές, να αποδεχθούν τις αρχές και τους σκοπούς της δικτατορίας του προλεταριάτου, δηλαδή το στόχο της πλήρους κατάργησης της ιδιωτικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής και το τσάκισμα του αστικού κράτους. Τότε, το μόνο που θα καταφέραμε να καταργήσουμε, θα ήταν η δυνατότητά μας να οικοδομήσουμε το Ενιαίο Μέτωπο. Το μόνο που θα οικοδομούσαμε, θα ήταν μία σχέση, αποκομμένη από το σύνολο των αγωνιζόμενων που αναζητούν προοπτική

στον αγώνα τους, χωρίς να έχουν ακόμα συνειδητοποιήσει την αναγκαιότητα της επανάστασης.

Ο ρόλος των κομμουνιστών δεν εξαντλείται μόνο στο να οικοδομήσουν ένα ενωμένο και μαζικό, εργατικό κίνημα που θα αντιμάχεται την αστική πολιτική. Σε ορισμένες περιπτώσεις αυτό μπορεί να γίνει και χωρίς τους κομμουνιστές. Γι' αυτό και η τακτική του Ενιαίου Μετώπου σήμερα, δεν εξαντλείται στην επιδίωξη και εγκαθίδρυση μιας εργατικής κυβέρνησης με το πρόγραμμα και τα χαρακτηριστικά που προαναφέραμε. Στην πάλη γι' αυτούς τους στόχους οι κομμουνιστές οφείλουν να εκπροσωπούν το μέλλον του κινήματος, διατηρώντας την ιδεολογική και πολιτική αυτοτέλειά τους και ζυμώνοντας μέσα στο κίνημα τον στόχο της δικτατορίας του προλεταριάτου. Εφόσον μάλιστα μιλάμε για το κίνημα που θα ανατρέψει τον καπιταλισμό, δεν αρκεί καν η ζύμωση. Οι κομμουνιστές οφείλουν από την πρώτη στιγμή, από σήμερα κιόλας, να κάνουν κάθε προσπάθεια για να προετοιμάζεται η εργατική τάξη μέσα από τον αγώνα της, πολιτικά και οργανωτικά, για να διεκδικήσει την εξουσία, γνωρίζοντας ότι από το βαθμό οργάνωσης και πολιτικής συνειδητότητας της εργατικής τάξης θα κριθεί τελικά αν η εργατική κυβέρνηση θα είναι επαναστατική κυβέρνηση και αν θα επιβληθεί η εργατική εξουσία. Γι' αυτό οι κομμουνιστές πρέπει να δουλεύουν από τώρα συστηματικά για την επαναστατικοποίηση των συνδικάτων και για τη δημιουργία μέσα από το κίνημα εργοστασιακών επιτροπών και εργατικών συμβουλίων, οργάνων ικανών να επιβάλλουν τον εργατικό έλεγχο και την εργατική δημοκρατία.

Η νέα Πολιτική Επιτροπή πρέπει να μεριμνήσει για τη διάδοση της απόφασης της οργάνωσης, μεταξύ άλλων και με αρθρογραφία σε έντυπα της Αριστεράς ξεκαθαρίζοντας και τις όποιες παρανοήσεις μπορεί να έχουν δημιουργηθεί.

Τέλος, με κριτήριο την προώθηση της πολιτικής μας πρότασης, αλλά και με τα δεδομένα που μέχρι στιγμής έχουμε από τις επαφές που κάναμε με άλλες δυνάμεις μπορούμε να διαμορφώσουμε τη στάση και την τακτική μας απέναντι στις διαμορφωμένες μετωπικές συνεργασίες, αλλά και να απαντήσουμε στα ζητήματα στα οποία καλούμαστε να πάρουμε θέση το επόμενο διάστημα.

Επιδιώκουμε τη συμμετοχή μας σε διαδικασίες διαλόγου και αντιπαράθεσης με άλλες δυνάμεις. Έτσι αντιμετωπίζουμε όλες τις πρωτοβουλίες διαλόγου που αναπτύσσονται το τελευταίο διάστημα (Πρωτοβουλία για το διάλογο και την κοινή δράση της Αριστεράς, πρωτοβουλία οικονομολόγων). Παρακολουθούμε τις δραστηριότητες αυτών των κινήσεων και παρεμβαίνουμε στις δημόσιες εκδηλώσεις τους.

Για τις δημοτικές και περιφερειακές εκλογές επιδιώκουμε τη συγκρότηση ψηφοδελτίων με κριτήριο την προώθηση της πολιτικής μας πρότασης και του σχετικού προγράμματος, εξειδικευμένο με βάση τα ζητήματα της τοπικής

διοίκησης και τις ειδικές συνθήκες κάθε περιοχής. Απευθυνόμαστε σε όλες τις δυνάμεις της Αριστεράς. Από τις επαφές μας με άλλες οργανώσεις διαπιστώνουμε μετατοπίσεις που διαμορφώνουν δυνατότητες σύγκλισης στο μίνιμουμ μεταβατικό πρόγραμμα της πολιτικής μας πρότασης. Οι επαφές μας πρέπει να συνεχιστούν και να επιδιώξουμε να καταλήξουν σε κείμενα που να συγκεκριμενοποιούν τις τοποθετήσεις των οργανώσεων σε σχέση με τη συγκρότηση των συγκεκριμένων ψηφοδελτίων. Σε ενδεχόμενες βουλευτικές εκλογές επίσης θα επιδιώξουμε τη συνεργασία στη βάση της πρότασής μας.